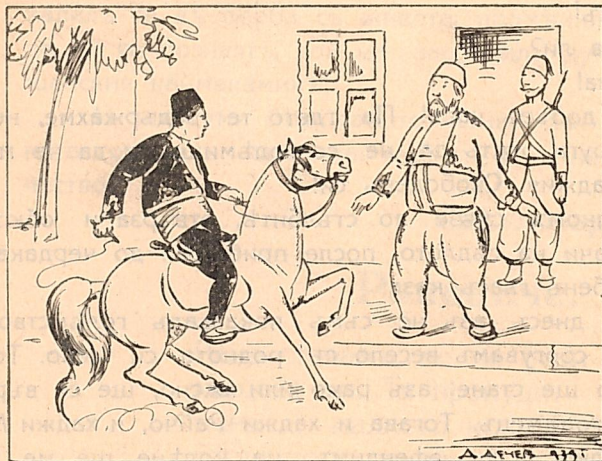

— Не го ли знамъ, този нехранимайко, — започна дѣдо Лулко. — До преди петъ години бодѣше съ иглата — нали бѣше чиракъ при Илийчо терзията? А пакъ вижъ го сега: вдигналъ нось до небето! Голѣмецъ станалъ! . . .

Шедствието, като че ли нарочно вървѣше по-бавно и тържествено. Виконетъ на младежитъ заглушиха последнитъ думи на дѣда Лулка и отъ това се възползува хаджи Маринчо-ефенди, за да викне съ цѣло гърло:

— Каймакамъ-ефенди! Това е хайдушка работа! . . . Гледашъ ли го този на коня: за разбойникъ е роденъ! Казвамъ ти! Ужъ въ Анадола отива, а пъкъ може и въ Русията да отиде! Такива, като него, само противъ Падишаха се сговарятъ! Мене слушай ти! Азъ знамъ какво говоря . . .

Каймакаминътъ стана, излѣзе предъ кафенето и викна нѣщо на задрѣмалия до стария орѣхъ пандуринъ. Последниятъ се затича презъ мегданя, вмъкна се въ конака и следъ минута десетъ заптиета полетѣха подиръ веселитъ изпращачи.

Въ кафенето настана пакъ обикновената тишина, само че хаджи Райчо по-бързо прехвърляше броеницитъ и ржката на дѣдо Лулко треперѣше и изливаше кафето.

* * *

Привечеръ каймакаминътъ влѣзе въ конака. Той бѣше забравилъ тази сутрешната случка и очудено погледна охранения бѣлъ конь на Гавраиль Хлътовъ, привързанъ за черницата на двора.

— Я гледай ти! — усмихна се каймакаминътъ. — Кждѣ е оня луднѣо, гдето тази сутринъ толкова разсърди чорбаджиитъ?

— Въ избата е, ефендимъ, — отговори едно заптие.

— Въ избата ли? Я по-скоро го доведете при мене!

Каймакаминътъ седна на чердака и заглади прошарената си брада.